

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3333/2545

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นาย คมสัน ชินอมรพงษ์ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 334, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่พนักงานของผู้เสียหายผู้นำเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้เสียหายไปเก็บไว้ที่ท้ายกระบะโปรงรถยนต์ของผู้เสียหายคันที่ให้จำเลยนำไปใช้ในการทำงานนอกสถานที่โดยจำเลยไม่ทราบมาก่อนผู้เสียหายมิได้สละการครอบครอง เครื่องคอมพิวเตอร์ยังอยู่ในความยึดถือของผู้เสียหายและจำเลยควรรู้ว่าผู้เสียหายจะต้องติดตามเอาคืน การที่จำเลยยอมให้ ณ. นำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว จึงเป็นการที่จำเลยเอาเครื่องคอมพิวเตอร์ไปจากการครอบครองของผู้เสียหายเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ 3 สิงหาคม 2538 ถึงวันที่ 15 สิงหาคม 2538 จำเลยลักเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้เสียหายไปแต่ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาลับปรากฏว่าจำเลยลักเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้เสียหายไปหลังจากวันที่ 19 สิงหาคม 2538 การที่ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องเกี่ยวกับเวลากระทำความผิดมิใช่ข้อแตกต่างในสาระสำคัญทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสูศาลจึงลงโทษจำเลยตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยลักเครื่องคอมพิวเตอร์แบบกระเป๋าหิ้ว ยี่ห้อคอมแพค1 เครื่อง ราคา 170,000 บาท ของบริษัทเซลล์แห่งประเทศไทย จำกัด ผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลยไปโดยสุจริตขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 334, 335 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335(11) (ที่ถู 335(11) วรรคแรก) ลงโทษจำคุก 4 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลย 2 ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และตามที่คู่ความมิได้ฎีกาโต้แย้งว่าบริษัทเซลล์แห่งประเทศไทย จำกัด ผู้เสียหายซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์แบบกระเป๋าหิ้ว ยี่ห้อคอมแพค จากบริษัทโอลิมเปียไทย จำกัด ในราคา 175,480 บาท ผู้เสียหายเก็บเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวไว้ที่ห้องสมุดของฝ่ายเทคนิคเพื่อให้พนักงานฝ่ายเทคนิคใช้ในการให้บริการแก่ลูกค้าและจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับน้ำมันหล่อลื่นและจารบี เมื่อเดือนสิงหาคม 2538 พนักงานฝ่ายเทคนิคและฝ่ายขายอุตสาหกรรมเกี่ยวกับน้ำมันเครื่องและน้ำมันเชื้อเพลิงไปจัดสัมมนาที่โรงแรมโฆษะจังหวัดขอนแก่น โดยนำเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องดังกล่าวไปด้วยหลังจากเสร็จการสัมมนามีการเก็บสิ่งของใส่ท้ายรถยนต์ของผู้เสียหายซึ่งนำไปใช้ในระหว่างสัมมนาและเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวถูกนำมาเก็บไว้ที่ท้ายกระบะโปรงรถยนต์ของผู้เสียหายคันที่จำเลยซึ่งเป็นพนักงานฝ่ายขายอุตสาหกรรมน้ำมันหล่อลื่นของผู้เสียหายเป็นผู้ขับ แล้วต่อมาจำเลยให้นายณัฐพล ชินอมรพงษ์ พี่จำเลยนำเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวนั้นไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวโดยทุจริต คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประการ

แรกว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ มิใช่ความผิดฐานลักทรัพย์ เห็นว่า การที่มีผู้นำเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้เสียหายไปเก็บไว้ที่ท้ายกระบะโปรงรถยนต์ของผู้เสียหายคันที่ให้จำเลยนำไปใช้ในการทำงานโดยจำเลยไม่ทราบมาก่อนดังที่จำเลยเบิกความกล่าวอ้างนั้น ผู้เสียหายมิได้สละการครอบครองเครื่องคอมพิวเตอร์แต่อย่างใด เครื่องคอมพิวเตอร์ยังอยู่ในความยึดถือของผู้เสียหายและจำเลยควรรู้ว่าผู้เสียหายจะต้องติดตามเอาเครื่องคอมพิวเตอร์คืน การที่จำเลยยอมให้นายณัฐพลนำเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวจึงเป็นการที่จำเลยเอาเครื่องคอมพิวเตอร์ไปจากการครอบครองของผู้เสียหายเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หาใช่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ดังที่จำเลยกล่าวอ้างในฎีกาไม่เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335(1) วรรคแรก ซึ่งมีใช้ความผิดต่อส่วนตัวแล้วแม้ผู้เสียหายจะมีหนังสือมอบอำนาจให้นายวิชาญถอนคำร้องทุกข์ในการดำเนินคดีอาญาแก่ผู้กระทำความผิดตามเอกสารหมายเลข จ.6 ก็ตาม ก็ไม่ทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไปแต่ประการใด ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาในประการต่อไปว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าเมื่อระหว่างวันที่ 3 สิงหาคม 2538 ถึงวันที่ 14 สิงหาคม 2538 เวลากลางวันและกลางคืนติดต่อกันวันเวลาใดไม่ปรากฏชัดจำเลยลักเครื่องคอมพิวเตอร์แบบกระเป๋าทู ยี่ห้อคอมแพค1 เครื่องราคา 170,000 บาท ของผู้เสียหายไป แต่ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิเคราะห์กลับปรากฏว่าจำเลยลักเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้เสียหายไปหลังจากวันที่ 19 สิงหาคม 2538 ซึ่งมีการจัดสัมมนาที่จังหวัดขอนแก่นแล้ววันเวลาตามที่ปรากฏในทางพิเคราะห์จึงแตกต่างกับวันเวลาดังที่กล่าวในฟ้องทำให้จำเลยเสียเปรียบในการต่อสู้คดีและจำเลยไม่สามารถต่อสู้คดีได้ถูกต้องศาลต้องยกฟ้องโจทก์นั้นเห็นว่า การที่ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิเคราะห์แตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสามบัญญัติมิให้ถือว่าต่างกันข้อสาระสำคัญทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิเคราะห์ได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจึงไม่เป็นเหตุให้ต้องยกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง เว้นแต่จะปรากฏแก่ศาลว่าการที่ฟ้องผิดไปเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู้ จึงจะถือว่าข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันเป็นข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญอันเป็นเหตุให้ต้องยกฟ้องแต่ตามที่นายสรศักดิ์ กังสัมฤทธิ์ พยานโจทก์เบิกความว่า เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2538 พนักงานฝ่ายเทคนิคและฝ่ายขายอุตสาหกรรมเกี่ยวกับน้ำมันเครื่องและน้ำมันเชื้อเพลิงของผู้เสียหายไปจัดสัมมนาที่โรงแรมโฆษะ จังหวัดขอนแก่น โดยนำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปด้วยนั้นจำเลยก็นำสืบข้อเท็จจริงตรงตามที่นายสรศักดิ์เบิกความแสดงว่าจำเลยมิได้หลงต่อสู้กรณีมิใช่เรื่องที่ฟ้องผิดไปเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู้เมื่อข้อแตกต่างดังกล่าวมิใช่สาระสำคัญทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสู้ศาลจึงลงโทษจำเลยตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นได้ ซึ่งเป็นไปตามข้อยกเว้นที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยมานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลยอีกสถานหนึ่งเป็นเงิน 10,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 4 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 เดือน ต่อครั้งตลอดระยะเวลาที่ศาลรอการลงโทษไว้นั้น กับให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด 30 ชั่วโมงนอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

สุภิญญา ขยารักษ์ · วิชา มหาคุณ · วิชัย วิวิทเสวี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3333/2545>